

Докато нѣкой му отговори, изведнажъ — прраасъ! — нѣщо изтрещѣ, зашумолѣ. Гуджо залая уплашено. Всички скочиха. А нѣкой надѣ тѣхъ, отгоре, жално извика: — Олеле, мамо-о!...

Дигнаха очи, и що да видятъ! На единъ отъ понизкитѣ клоне, току надѣ синора, закаченъ за ризката си, висѣше Диню, разперенъ като жаба, и ревѣше.

— Бре! Сега я свършихме! — викна Савата. — Що щешъ тамъ, бѣ?

— Олеле! Счупи се... Олеле!

— Я чергата, поскоро! — изкомандува Савата. — Коста, вържи едина край за самара на Марка и хвани другия! Асене, дръжъ оттатък! Анче, хвани ти тука и стискай здраво! Ха, приближете сега — право подѣ него. Пъкъ азъ ще се кача съ пѣрта да го обруля. Ама яката дръжете!

— Олеле! — викаше Диню и махаше ржце и крака.

Савата се качи до четала на дървото — и трясѣ! брулна веднажъ съ пѣрта и събори Диня право въ разтворената отдолу черга.